

Anonimizuota versija

Vertimas

C-129/22 – 1

Byla C-129/22

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2022 m. vasario 24 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Vokietija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2022 m. vasario 21 d.

Pareiškėjas:

EF

Atsakovas:

Stadt Offenbach am Main

<...>

VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT

NUTARTIS

Administracinėje byloje

EF,

<...>

pilietybė: Pakistano Islamo
Respublikos,

pareiškėjas,

<...>

prieš

Stadt Offenbach am Main (Ofenbacho prie Maino miestas) <...>,

atsakovą,

dėl leidimo gyventi šalyje

Verwaltungsgericht Darmstadt (Darmštato administracinis teismas) <...>

<...>

2022 m. vasario 21 d. nutarė:

Sustabdyti bylos nagrinėjimą.

Pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar trečiosios šalies pilietis, kuriam pirmoji valstybė narė (nagrinėjamu atveju – Italija) pagal Direktyvą 2003/109/EB yra suteikusi ilgalaikio gyventojų statusą, gali reikalauti iš antrosios valstybės narės (nagrinėjamu atveju – Vokietija) pratęsti leidimą gyventi, kuris buvo jam išduotas įgyvendinant Direktyvos 2003/109/EB 14 ir paskesnius straipsnius, nepateikdamas įrodymų, kad tebeturi ilgalaikio gyventojų statusą?

Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

2. Ar antrojoje valstybėje narėje tuo, kad trečiosios šalies pilietis tebeturi ilgalaikio gyventojų statusą, reikia remtis vien todėl, kad jis turi pirmosios valstybės narės išduotą neriboto galiojimo ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES, nors šešerius metus nebuvo jam ilgalaikio gyventojų statusą suteikusi valstybės narės teritorijoje?

Jei į šį klausimą būtų atsakyta neigiamai:

3. Ar antroji valstybė narė, svarstydamą, ar pratęsti leidimą gyventi, turi teisę pagal Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą patikrinti, ar asmuo neprarado ilgalaikio gyventojų statuso, ir, jei taip, atsisakyti leidimą pratęsti, ar kompetencija nustatyti šio statuso *ex post* praradimą tenka pirmajai valstybei narei?

Jei į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

4. Ar tokiu atveju, tikrinant statuso praradimo pagrindą pagal Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą, būtinas perkėlimas į nacionalinę teisę, sukonkretinant ilgalaikio gyventojų statuso praradimo pirmojoje valstybėje narėje sąlygas, ar pakanka to,

kad nacionalinėje teisėje, nedarant konkrečios nuorodos į direktyvą, yra reglamentuota, kad antroji valstybė narė turi teisę neišduoti leidimo gyventi, „jeigu užsienietis praranda ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje“?

MOTYVAI

I. Faktinės aplinkybės

1964 m. balandžio 1 d. Pakistane gimęs pareiškėjas 2014 m. balandžio 1 d. iš Italijos atvyko į Vokietijos Federacinę Respubliką. Ji turi „permesso di soggiorno“ su priedais „illimitata“ ir „soggiornante di lungo periodo-CE“. Gavusi jo prašymą, kompetenciją tuo metu turėjusi Ofenbacho rajono užsieniečių reikalų tarnyba 2014 m. liepos 10 d. pagal *AufenthG* [*Aufenthaltsgesetz* (Užsieniečių apsigyvenimo, įsidarbinimo ir integracijos federalinėje teritorijoje įstatymas), toliau – *AufenthG*] 38a straipsnį išdavė jam iki 2015 m. liepos 9 d. galiojusį leidimą gyventi. Leidimas buvo nuolat pratęsimas, pastarąjį kartą jį 2019 m. gegužės 28 d. iki 2021 m. liepos 13 d. pratęsė šiuo metu kompetenciją turintis Ofenbacho miestas. Pareiškėjas turi iki 2025 m. gegužės 3 d. galiojantį pasą.

2021 m. kovo 17 d. prašymas pagal *AufenthG* 38a straipsnį pratęsti leidimą gyventi buvo atmestas 2021 m. balandžio 27 d. įsakymu. Jį motyvuojant iš esmės buvo paaiškinta, kad pareiškėjas prarado ilgalaikio gyventojų statusą, nes ilgiau nei šešerius metus nebuvo Italijoje.

2021 m. balandžio 27 d. įsakymą, kuris pareiškėjui buvo įteiktas 2021 m. gegužės 3 d., jis 2021 m. gegužės 6 d. apskundė.

Pareiškėjas prašo:

panaikinant 2021 m. balandžio 27 d. įsakymą, įpareigoti atsakovą suteikti jam leidimą gyventi šalyje,

alternatyviai

įpareigoti atsakovą pratęsti jo leidimą gyventi pagal *AufenthG* 38a straipsnį.

Atsakovas prašo:

atmesti skundą.

Motyvuodamas savo prašymą, jis iš esmės remiasi 2021 m. balandžio 27 d. įsakyme pateiktais paaiškinimais.

II. Teisinis pagrindas

Taikytinos Vokietijos teisės nuostatos išplaukia iš toliau nurodytų *Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet* (*Aufenthaltsgesetz*, Užsieniečių apsigyvenimo, įsidarbinimo ir integracijos federalinėje teritorijoje įstatymas, toliau – *AufenthG*, 2008 m. vasario 25 d. paskelbta redakcija (*BGBI. I*, p. 162), su naujausiais pakeitimais, padarytais 2021 m. liepos 9 d. įstatymo (*BGBI. I*, p. 2467) 3 straipsniu) normų:

***AufenthG* 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta:**

1. Pratešiant leidimą gyventi šalyje taikomi tie patys reikalavimai kaip ir jį išduodant.

<...>

***AufenthG* 38a straipsnio 1 dalyje nurodyta:**

1. Užsieniečiui, kuris turi ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, išduodamas leidimas gyventi, jeigu jis ketina būti Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje ilgiau nei 90 dienų. 8 straipsnio 2 dalis netaikoma.

<...>

***AufenthG* 51 straipsnio 9 dalies pirmo sakinio 4 punkte nustatyta:**

9. Leidimas nuolat gyventi ES pasibaigia tik tada, jeigu:

1) <...>

4) užsienietis šešerių metų laikotarpiu negyvena Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje arba

5) <...>

***AufenthG* 52 straipsnio 6 dalyje nurodyta:**

6. Pagal 38a straipsnį išduotas leidimas gyventi šalyje atšaukiamas, jeigu užsienietis praranda ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje.

2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (OL L 16, 2004, p. 44; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 272)

Direktyvos 21 konstatuojamosios dalies pirmame sakinyje nustatyta:

(21) Valstybė narė, kurioje ilgalaikis gyventojas ketina pasinaudoti savo teise apsigyventi, privalo turėti galimybę patikrinti, ar atitinkamas asmuo tenkina gyvenimo jos teritorijoje sąlygas.

Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalyje nurodyta:

4. Ilgalaikis gyventojas, kuris gyvena kitoje valstybėje narėje pagal III skyrių, daugiau nebegali išlaikyti pirmojoje valstybėje narėje įgyto ilgalaikio gyventojų statuso, kai toks statusas jam suteikiamas kitoje valstybėje narėje pagal 23 straipsnį.

Bet kuriuo atveju, išbuvus šešerius metus išvykus iš ilgalaikio gyventojų statusą suteikusios valstybės narės teritorijos, atitinkamas asmuo praranda teisę išlaikyti savo ilgalaikio gyventojų statusą toje valstybėje narėje.

Nukrypstant nuo antrosios pastraipos nuostatų, atitinkama valstybė narė gali nustatyti, kad prabuvęs išvykoje ilgiau nei šešerius metus, ilgalaikis gyventojas dėl ypatingų priežasčių išlaiko šį statusą toje valstybėje narėje.

Direktyvos 2003/109/EB 14 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

1. Ilgalaikis gyventojas įgyja teisę gyventi kitos, nei ilgalaikio gyventojų statusą jam suteikusios valstybės narės, teritorijoje, ilgiau kaip tris mėnesius, jei yra tenkinamos šiame skyriuje nustatytos sąlygos.

2. Ilgalaikis gyventojas gali apsigyventi antroje valstybėje narėje šiais pagrindais:

- a) vykdydamas ekonominę veiklą samdomo arba savarankiško darbo pagrindais;
- b) studijų arba profesinio mokymo tikslais;
- c) kitais tikslais.

Direktyvos 2003/109/EB 19 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

2. Jei įvykdytos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos, antroji valstybė narė, atsižvelgdama į 17 ir 18 straipsnių nuostatas, susijusias su viešąja tvarka, visuomenės saugumu ir visuomenės sveikata, ilgalaikiam gyventojui išduoda pratęsiamą leidimą gyventi. Pasibaigus šio leidimo gyventi galiojimo laikui, jis gali būti pratęstas, pateikus, jei to reikalaujama, pareiškimą. Antroji valstybė praneša apie savo sprendimą pirmajai valstybei narei.

Direktyvos 2003/109/EB 22 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

1. Kol trečiosios šalies piliečiui nesuteiktas ilgalaikio gyventojų statusas, antroji valstybė narė gali nuspręsti nepratęsti leidimo gyventi arba jį panaikinti, ir

nurodyti atitinkamam asmeniui ir jo šeimos nariams nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka, įskaitant ir išsiuntimo tvarką, palikti jos teritoriją šiais atvejais:

- a) viešosios tvarkos ir visuomenės saugumo sumetimais, kaip nurodyta 17 straipsnyje;
- b) jei nebetenkinamos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos;
- c) jei tas trečiosios šalies pilietis gyvena atitinkamoje valstybėje narėje neteisėtai.

III. Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvai

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antros pastraipos, 14 ir paskesnių straipsnių ir 22 straipsnio 1 dalies aiškinimu.

Prejudiciniai klausimai reikšmingi priimant sprendimą, todėl reikalingas Teisingumo Teismo išaiškinimas.

<...> [Paaiškinimai, kodėl pagrindinis prašymas yra nepriimtinas] Kadangi pagrindinis prašymas yra nepriimtinas, prejudiciniai klausimai kyla dėl pareiškėjo alternatyviai reiškiamo reikalavimo įpareigoti atsakovą pratęsti jo leidimą gyventi pagal *AufenthG* 38a straipsnį.

Pagal *AufenthG* 38a straipsnio 1 dalies pirmą sakinį – įgyvendinant Direktyvos 2003/109/EB 19 straipsnį – užsieniečiui, kuris turi ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, išduodamas leidimas gyventi, jeigu jis ketina būti Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje ilgiau nei 90 dienų. Atvykimo iš kitos valstybės narės atveju jo teisė gyventi Vokietijos Federacinėje Respublikoje pagal *AufenthG* 38a straipsnį priklauso nuo to, ar tebegalioja kitoje valstybėje narėje išduotas ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi ES. Pagal *AufenthG* 38a straipsnio 1 dalies pirmą sakinį reikalaujama, kad užsienietis turėtų ilgalaikio gyventojų statusą kitoje valstybėje narėje. Šis reikalavimas dėl *AufenthG* 8 straipsnio 1 dalies taikomas ir pratęsiant pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotą leidimą. Lemiamas laiko momentas faktinei ir teisinei padėčiai įvertinti, taigi, ir įvertinti, ar trečiosios šalies pilietis turi ilgalaikio gyventojų statusą, yra faktinės aplinkybės vertinančios teismo instancijos paskutinis posėdis.

Pareiškėjo skundas gali būti patenkintas tik tuomet, jeigu:

- jis turi teisę į leidimo gyventi pratęsimą kaip ilgalaikio gyventojų statusą turintis trečiosios šalies pilietis pagal *AufenthG* 38a straipsnio 1 dalį, siejamą su *AufenthG* 8 straipsnio 1 dalimi, neatsižvelgiant į tai, ar jis faktines aplinkybes vertinančios teismo instancijos paskutinio posėdžio metu dar turi ilgalaikio gyventojų statusą Italijoje, arba

- atsakovas buvo neteisus patikrindamas, ar tebegalioja Italijoje išduotas ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi ES, ir nustatydamas, kad nebegalioja.

Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

Todėl šioje byloje kyla klausimas, ar pareiškėjas, kuris 2014 m. liepos 10 d. pirmą kartą išduodant leidimą gyventi pagal *AufenthG* 38a straipsnį turėjo Italijos suteiktą ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES („soggiornante di lungo periodo-CE“ su priedu „illimitata“), privalo turėti šį ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES ir pratęsimo momentu. Skundą reikėtų patenkinti, jeigu paaiškėtų, kad ilgalaikio gyventojų statuso įrodymą pareiškėjas privalo pateikti tik jam pirmą kartą išduodant leidimą gyventi. Su šiuo prejudiciniu klausimu teismas prisijungia prie Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikto 2021 m. gruodžio 17 d. *Hessischer Verwaltungsgerichtshof* (Heseno aukščiausiasis administracinis teismas) prašymo priimti prejudicinį sprendimą <...> [(byla C-829/21)]. Kitaip nei *Hessischer Verwaltungsgerichtshof*, kolegija linkusi manyti, kad ilgalaikio gyventojų statusas turi galioti ir pateikiant prašymą pratęsti leidimą gyventi. Direktyvos 2003/109/EB 22 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, kad antroji valstybė narė gali nuspręsti nepratęsti leidimo gyventi, jei nebetenkinamos 14, 15 ir 16 straipsniuose nurodytos sąlygos. Darant nuorodą į Direktyvos 2003/109/EB 14 straipsnį nustatoma, kad reikalavimas turėti ilgalaikio gyventojų statusą taikomas ir leidimo gyventi pratęsimo procedūroje. Be to, direktyvos 21 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad valstybė narė, kurioje ilgalaikis gyventojas ketina pasinaudoti teise apsigyventi, privalo turėti galimybę patikrinti, ar atitinkamas asmuo tenkina gyvenimo jos teritorijoje sąlygas.

Dėl antrojo prejudicinio klausimo

Skundą reikėtų patenkinti taip pat tuo atveju, jeigu paaiškėtų, kad, norint įrodyti ilgalaikio gyventojų statusą, pareiškėjui tereikia pateikti galiojantį dokumentą, patvirtinantį ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES pagal Direktyvos 2003/109/EB 8 straipsnio 2 dalį. Kadangi pareiškėjas – viršijant minimalius Direktyvos 2003/109/EB 8 straipsnio 2 dalies antro sakinio reikalavimus – turi neriboto galiojimo („illimitata“) ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES, jis būtų įrodęs, kad turi ilgalaikio gyventojų statusą, nors ir šešerius metus nebuvo jam šį statusą pripažinusios valstybės narės teritorijoje.

Kad pakanka pateikti dar nepasibaigusio galiojimo ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES, liudija su šia taisykle susijęs procedūros supaprastinimas. Antroji valstybė narė galėtų priimti sprendimą išduoti arba pratęsti leidimą gyventi netikrindama jo turinio. Apie aplinkybes, galinčias lemti statuto praradimą, pirmajai valstybei narei reikėtų pranešti per Direktyvos 2003/109/EB 25 straipsnyje numatytus nacionalinius punktus ryšiams palaikyti, tam, kad ji galėtų atlikti patikrinimą.

Kad leidimo gyventi pratęsimo procedūros metu negalima remtis ilgalaikio gyventojų leidimu gyventi ES, rodo tai, kad direktyvoje daromas skirtumas tarp ilgalaikio gyventojų statuso, kuris pagal Direktyvos 2003/109/EB 8 straipsnio 1 dalį yra nuolatinis atsižvelgiant į 9 straipsnį, ir leidimo gyventi, kuris išduodamas pagal 2002 m. birželio 13 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1030/2002, nustatančio vienodą leidimų gyventi trečiųjų šalių piliečiams formą, reikalavimus.

Jeigu atsakymas į pirmąjį prejudicinį klausimą būtų neigiamas, tai reikštų, kad leidimą gyventi šalyje antroji valstybė narė ir išduoda, ir pratęsia remdamasi tuo, kad trečiosios šalies pilietis turi ilgalaikio gyventojų statusą, kuris, kaip rodo Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 6 dalis, nepriklauso nuo ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES įrodančio dokumento turėjimo.

Antrosios valstybės narės remiantis Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrosios pastraipos pagrindais atliekamo patikrinimo, ar trečiosios šalies pilietis neprarado ilgalaikio gyventojų statuso, poveikis apsiribotų tik įgyvendinant direktyvos 14 ir paskesnius straipsnius išduoto leidimo gyventi pratęsimo klausimu, nes panaikinti ilgalaikio gyventojų statusą gali tik ta valstybė narė, kuri jį trečiosios šalies piliečiui suteikė. Šis patikrinimas taip pat nereiškia, kad antroji valstybė narė tikrintų, ar išdavimo sąlygos pirmojoje valstybėje narėje iš tiesų buvo įvykdytos. Toks patikrinimas prieštarautų Sąjungos teisėje įtvirtintam abipusio administracinių sprendimų, kurie grindžiami suderintais teisės aktais, pripažinimo principui. Leidimų gyventi abipusio pripažinimo principas, kuriuo grindžiama sistema, įvesta Direktyva dėl ilgalaikių gyventojų (žr. Direktyvos 2003/109/EB 17 konstatuojamąją dalį), būtų paneigtas, jeigu antrajai valstybei narei būtų pripažįstama teisė, remiantis savo nacionalinės teisės aktais, atsisakyti pripažinti pirmosios valstybės narės išduotą ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES. Tačiau remiantis Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrosios pastraipos pagrindais atliekamo patikrinimo tikslas yra ne išsiaiškinti, ar leidimas gyventi buvo išduotas teisėtai, o iškelti klausimą, ar leidimas gyventi tebegalioja pasikeitus aplinkybėms, konkrečiai – kai užsienietis šešerius metus nebūna pirmosios valstybės narės teritorijoje. Kitaip galėtų būti tuo atveju, kai patikrinimas atliekamas remiantis Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 1 dalies a punkte numatytu pagrindu, tačiau šis punktas nagrinėjamoje byloje negali būti taikomas.

Dėl trečiojo prejudicinio klausimo

Jeigu, sprendžiant leidimo gyventi pratęsimo klausimą, ilgalaikio gyventojų statuso turėjimo atžvilgiu antrosios valstybės narės nesaisto pirmosios valstybės narės pagal Direktyvos 2003/109/EB 8 straipsnio 2 dalį išduotas neriboto galiojimo leidimas gyventi, kyla klausimas, ar antroji valstybė narė pagal Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą turi teisę patikrinti, ar užsienietis neprarado ilgalaikio gyventojų statuso, ir, jeigu taip, atsisakyti pratęsti pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotą leidimą gyventi.

Kyla kompetencijos atlikti patikrinimą klausimas: ar konstatuoti, kad užsienietis prarado ilgalaikio gyventojų statusą, turi pirmoji valstybė narė, ar ir antroji valstybė narė turi teisę atlikti atitinkamą patikrinimą sprendama, ar pratęsti įgyvendinant Direktyvos 2003/109/EB 14 ir paskesnius straipsnius išduotą leidimą gyventi?

Vokietijos teisės aktuose preziumuojama, kad Vokietija turi kompetenciją atlikti patikrinimą. *AufenthG* 52 straipsnio 6 dalyje numatyta, kad pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotas leidimas gyventi šalyje turi būti atšaukiamas, jeigu užsienietis praranda ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje. Jeigu atšaukiamas pagal *AufenthG* 38a straipsnį jau išduotas leidimas, ši norma, peržengiant jos formuluotės ribas, laikytina atsisakymo pagrindu, nes būtų nelogiška pratęsti pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotą leidimą gyventi tik tam, kad jis iš karto vėl būtų atšauktas.

Taikant *AufenthG* 52 straipsnio 6 dalį tikrinama ne tai, ar ilgalaikio gyventojų leidimą gyventi ES pirmoji valstybė narė išdavė pagrįstai, o tai, ar, praėjus laikui, dėl nebuvimo pirmosios valstybės teritorijoje neišnyko jo išdavimo sąlygos. Atliekant patikrinimą, ar galima atsisakyti pratęsti pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotą leidimą gyventi, nes trečiosios šalies pilietis prarado ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje, remiamasi Direktyvoje 2003/109/EB nustatytais statuso praradimo pagrindais – tai matyti iš šios taisyklės pagrindimo nacionalinių parengiamųjų įstatymo dokumentų (*Bundestagsdrucksache* 16/5056, p. 181).

Nagrinėjamu atveju su ilgalaikio gyventojų statuso praradimu susijęs klausimas kyla konkrečiai dėl Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antros pastraipos, nes pagal bylos medžiagą preziumuotina, kad pareiškėjas po savo atvykimo 2014 m. balandžio 1 d. nuolat buvo Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje ir šešerius metus nebuvo Italijos Respublikos teritorijoje.

Tačiau pirmosios valstybės kompetenciją atlikti patikrinimą liudija Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies trečioje pastraipoje numatyta išimtis. Pagal ją, nukrypstant nuo antrosios pastraipos nuostatų, atitinkama valstybė narė gali nustatyti, „kad prabuvęs išvykoje ilgiau nei šešerius metus, ilgalaikis gyventojas dėl ypatingų priežasčių išlaiko šį statusą toje valstybėje narėje“. Bet jeigu pirmoji valstybė narė dėl ypatingų aplinkybių gali pratęsti šešerių metų buvimo laikotarpį, kuris iš principo lemia statuso praradimą, tai reiškia, kad pirmenybė atlikti patikrinimą tenka jai.

Dėl ketvirtojo prejudicinio klausimo

Jeigu antroji valstybė narė turi teisę patikrinti, ar trečiosios šalies pilietis neprarado ilgalaikio gyventojų statuso, kyla kitas klausimas, ar Vokietija pakankamai į nacionalinę teisę perkėlė direktyvos nuostatas, reglamentuojančias tokį patikrinimą.

Kiek tai susiję su Vokietijos pagal *AufenthG* 9a straipsnį išduodamu ilgalaikio gyventojų leidimu gyventi ES (vadinamasis leidimas nuolat gyventi ES), pažymėtina, kad Vokietija Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą į nacionalinę teisę perkėlė *AufenthG* 51 straipsnio 9 dalies pirmo sakinio 4 punktu. *AufenthG* 51 straipsnio 9 dalies pirmo sakinio 4 punkte nustatyta, kad leidimas nuolat gyventi ES pasibaigia, jeigu užsienietis šešerių metų laikotarpiu negyvena Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje. Kitos valstybės narės išduotam ilgalaikio gyventojų leidimui gyventi ES ši nuostata netaikoma.

Kiek tai susiję su kitos valstybės narės išduotu ilgalaikio gyventojų leidimu gyventi ES, Vokietija *AufenthG* 52 straipsnio 6 dalyje nustatė, kad pagal *AufenthG* 38a straipsnį išduotas leidimas gyventi šalyje atšaukiamas, taigi, negali būti pratęstas, jeigu užsienietis praranda ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje. Tačiau šioje normoje nenustatyti nei statuso praradimo pagrindai, nei daroma konkreti nuoroda į Direktyvoje 2003/109/EB numatytus jo praradimo pagrindus.

Todėl kyla klausimas, ar tokiu atveju, tikrinant statuso praradimo pagrindą pagal Direktyvos 2003/109/EB 9 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą, būtinas perkėlimas į nacionalinę teisę, sukonkretinant ilgalaikio gyventojų statuso praradimo pirmojoje valstybėje narėje sąlygas, ar pakanka to, kad nacionalinėje teisėje, nedarant konkrečios nuorodos į direktyvą, yra reglamentuota, kad antroji valstybė narė turi teisę neišduoti leidimo gyventi, „jeigu užsienietis praranda ilgalaikio gyventojų statusą kitoje Europos Sąjungos valstybėje narėje“.

Atsižvelgdama į išaiškinimo reikalaujančius teisinius klausimus, kolegija mano, kad teisės plėtros ir teisės vieningumo užtikrinimo sumetimais (žr. SESV 267 straipsnio antrą pastraipą) būtina pateikti prejudicinius klausimus Europos Sąjungos Teisingumo Teismui.

<...> [Procesinės nuostatos]

<...>